

Verhaal over een evacuatie, een slagroomtaart en "een lilleke jonge" .....

Het was 3 januari 1976 - de dag voor mijn 14e verjaardag...

Kerst en oud & nieuw waren net voorbij en we waren de feestdagen aardig doorgekomen hoewel feestdagen... zo kon je het niet echt noemen. In februari was mijn vader overleden en mijn moeder en ik hadden dus niet zo'n feestelijk jaar achter de rug. En dan ook nog mijn verjaardag – ook voor het eerst zonder mijn vader! Maar zover was het nog niet, er gebeurde die avond iets wat niemand had verwacht en mij ook altijd bij zal blijven.

Ik kan mij niet zoveel van de dag zelf herinneren – dat het hard waaide en dus ook de zee steeg dat hadden we nog wel door, maar dat er een orkaan “van nauwelijks gekende hevigheid” woedde (zoals de Texelse Courant berichtte) waardoor het water achter de dijk zo hoog steeg (3.12 meter boven NAP) dat er acuut gevaar dreigde, nee dat hadden we niet verwacht.

Rond 19.15 ging de telefoon en ik nam hem op in de gang: *een boodschap van de burgemeester...* ik kwam met een bleek vertrokken gezicht terug in de keuken en zei tegen mijn moeder dat we zo snel mogelijk weg moesten omdat de dijk misschien wel door zou breken. We moesten evacueren... Dat was duidelijke taal en mijn moeder kwam meteen in actie – ze moest natuurlijk wel al miste ze op dat moment mijn vader wel heel erg.

Eerst werd mijn zus Thea via de intercom gewaarschuwd – zij woonde met man (Frans Witte) en kinderen achter op het terrein. Daarna moest ik de 4 vakantiehuisjes langs om de mensen te waarschuwen dat ze snel weg moesten en alleen het hoognodige moesten inpakken.

In het 1^e huisje bivakkeerden Janke (van Sil Boon) en Odense, twee meiden die de hele winter bij ons woonden en alleen een fiets in bezit hadden – gelukkig hadden ze net mannelijk bezoek met een auto zodat deze dames als eerste ons erf verlieten.

In het 2^e huisje logeerden To en Ge uit Haarlem met hun hondje, gelukkig wel in het bezit van een auto.

Het 3^e huisje was bewoond door gasten met twee kleine kinderen.

Het laatste huisje werd tijdelijk bewoond door Martha Dob en haar huisvriend Ko – zij woonden tijdelijk bij ons omdat hun huis aan de Mulderstraat gerenoveerd werd.

Ondertussen was het een hele drukte met mensen die druk aan het pakken waren, en leek het wel een file van auto's die achter elkaar stonden. Gelukkig hadden we de Simca 1100 van mijn vader nog die Thea snel bij ons voor had neergezet. *Ja, en wat moet er dan mee??* Wat kleren, foto's (natuurlijk de foto van mijn vader!), de verhuurlijsten en andere belangrijke papieren. Dat kon allemaal gemakkelijk in de auto – maar dan nog de beesten.... Snel nog even afscheid nemen en dan jankende terug naar huis: wat is dat erg om een hok vol met paarden (de trots van mijn vader) achter te laten en niet weten wat er gaat gebeuren. De schapen en katten konden ook niet mee... *En waar gaan we naar toe??* De kerk van Oosterend was de aangewezen plaats, maar we wilden liever naar familie. Snel gebeld en we konden allemaal naar de familie Witte in het Gerritsland, van daaruit zou iedereen verdeeld worden. Martha en Ko zouden naar hun eigen huis gaan.

Omdat de polder verder niet door de politie o.i.d. was afgezet kon iedereen de polder nog in terwijl de bewoners juist met spoed de polder uit moesten. Dus zo was de

bakker van “t Gouwe Boltje” die avond nog onderweg met mijn verjaardagstaart.... De bakker wist van niets en belde vrolijk aan: “hier is de taart....en.....” mijn moeder onderbrak hem – toch wel in paniek – en snauwde naar de bakker “*wat moet ik met die taart, man, we moeten weg voor het hoge water....*” De bakker liet zich niet kennen en maakte zijn zin af “... nou plezierig dan maar....”. De taart werd door mijn moeder aangenomen en van verre in de kast gegooid.

Nadat iedereen zo snel mogelijk had gepakt stonden we klaar om naar het Gerritsland te gaan. Alle auto’s achter elkaar, Thea met ons, daarna de gasten en Frans met de kinderen (en hamster) zou de rij sluiten. Alle auto’s?? Nee, Martha en Ko wilden met alle geweld al hun huisraad mee naar Oosterend wel zes keer waren ze met een volle auto naar het Noorden gereden, en nu bedacht Martha dat alle spullen mee moesten... De hoofdschakelaar van de elektra werd uitgeschakeld en Frans spoorde ze nog aan om de rest te laten staan en snel uit de polder te vertrekken. “Laat die kussentjes toch achter en maak dat je wegkomt... “. Maar nee, alles moest mee.

Wij verlieten het Noorden in colonne en hoopten dat de dijken het zouden houden.....

In het Gerritsland aangekomen kregen de gasten een huisje in de Parel, konden To en Ge naar Hank Witte in de Weverstraat, en gingen wij naar Margriet en Theo Reij. Thea, Frans en de kinderen bleven dacht ik bij opa en oma Witte. Zo werd iedereen ingeschakeld, en werden kinderen van bed gehaald voor “de evacues”.

En hoe ging het thuis verder?? Ome Gerrit-Pieter Plaatsman uit Oost hoorde ook van de evacuatie en snelde zich naar het Noorden om zus Aaltje te helpen. Gelukkig waren wij op tijd weg en trof ome Gerrit alleen nog Martha en Ko aan. Met de koplampen van de auto gericht in het huisje liep Martha al jammerend met een zak aardappelen naar de auto. “Och Gerrit, net had ik een doosie met spaarzegeltjes die wegwaaide, en alle are spulle moete nog mee en die lilleke jonge deed ok nog ut licht uut....”.

Gelukkig is alles goed gegaan, via de televisie hoorden we dat het gevaar geweken was en zijn wij meteen ’s nachts weer naar huis gegaan. Wat een avontuur en wat een opluchting om weer veilig thuis te zijn!!

De verjaardagstaart stond schuin gezakt in de kast en liet zich – ook al was deze uit helemaal uit vorm - diezelfde nacht al goed smaken. In de loop van de volgende dag kwamen alle evacues weer terug en was iedereen toch wel onder de indruk van het grote avontuur.

Ondertussen ben ik al heel wat jaartjes ouder, woon nog steeds op hetzelfde plekje en hebben we dijken op deltahoogte en zijn we veilig opgeborgen – achter Oost bij het Waagejot zie je nog een stuk van de oude dijk, en als ik dat zie dan denk ik wel eens.....

*Janny Rozendaal
Stuifweg 22 – polder het Noorden*

*Nog weten van wie??
Van Paulus Rozendaal & Aaltje Plaatsman*